

Jeg skal slutte hermed; thi hele denne Sag er af den nuværende Indenrigsminister bleven behandlet paa en saa gemhytlig Maade, at selv om man saa at sige trænges til at afgive sin Stemme for Sagen, efterat den er bragt over i det alleruheldigste Spor, som man fra Begyndelsen af frygtede, saa gjør det dog godt, naar man saaledes bliver taget med det Gode. Men jeg vil dog bemærke, at hvad der saa end kommer ud af denne Afstemning, og selv om der udkommer Noget, som den ærede Minister i dette Øieblik vil modfatte sig, saa er jeg dog fuldt overbevist om, at denne Sag paatrænger sig saavel ham som ethvert af Medlemmerne med „en og den samme“ Nødvendighed, og udtale, at denne Sags Afgjørelse ikke paa nogen Maade vil standses ved de foreslaaede Ændringsforslags Vedtagelse, thi vi befindes os alle under en, man kan ikke kalde det en europæisk Nødvendighed, men en Kjøbstad-Nødvendighed. Og denne Nødvendighed paatrænger sig endogfaa dem, der ere meest imod den. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær) er jo ikke meget „kjer“ efter en Jernbane, men alle vi andre, der lide under dette Tryk, kunne jo sige os selv, at hvad der end blev vedtaget ved denne Afstemning, saa vil denne Lov alligevel komme ud i den nuværende Samling — og at, hvorledes end Jernbanen bliver efter de ikke bethdelige Ændringsforslag, der nu foreligge, saa er jeg dog overbevist om, at den samme Minister, der har behandlet Rigsdagen saa gemhytlig, ogsaa vil vide at behandle det Resultat, hvortil Rigsdagen kommer, med samme Gemhytlighed.

Scholer: Rigsdagsmanden for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær) meente, at det Rigtigste vilde være, at slyde Sagen ud og lade den komme til Afgjørelse ved de forestaaende Valg; men jeg troer, at dette vilde være det Uheldigste, man kunde gjøre. Det kan vel være, at han kan have Ret, hvis han derved forstaaer Afgjørelsen af Spørgsmaalet i det Hele taget, om vi skulle have en Jernbane i Sjælland eller ikke, idet han kan have Ret,

naar han mener, at Fleertallet af Befolkningen maaskee kunde komme til at sige: Nei, vi vilde ingen Jernbane have; men han maa ogsaa lægge Mærke til, at naar denne Sag skal gjøres til et Valgspørgsmaal, saa vil der være mange Ægne i Landet — som ikke ere særligt interesserede i denne Sag — der maaskee nok kunne være Frygt for Bekostningen og som af den Grund modfatte sig den, og det vilde da nærmest være de Ægne, hvor man kunde forudsætte, at Banen ikke vilde komme til at gaae igjennem. Jeg troer, som sagt, at det vilde være meget uheldigt, om vi vilde slyde denne Sag ud, thi vi ere jo nu temmelig enige om, hvor Banen skal gaae; men det er ikke sagt, at der senere vil kunne blive en Majoritet her i Folkethinget, der traadte frem med en bestemt Mening i denne Henseende. Det er derfor min Overbeviisning, at det er af største Vigtighed, at dette Spørgsmaal afgjøres nu, naar man forøvrigt er af den Mening, at man bør have en Jernbane og man anseer den for at være et særdeles Gode for Landet. Hvad de foreliggende Ændringsforslag angaaer, da vil jeg indrømme, at Forslaget til § 2 under Nr. 1 i en vis Henseende tiltaler mig, fordi jeg deri kan see et Haab om, at faae en Forandring i den Retning, som Banen skal have i den sydlige Deel af Nørrejylland. Dengang Sagen var for til anden Behandling, var det, saavidt jeg kunde skjønne, Lyngdepunktet, at Banen kom til at gaae om af Fredericia eller directe til Vandrup, og der blev da anført af dem, der vilde saa meget til Øst, at naar man gik lige til Vandrup, saa forlængede man Veien fra Sydjylland til Thyen circa 5 Mil; men naar man nu fastholder Banen saaledes, som Loven nu foreligger, hvor Fredericia er fastholdt som et Inderpunkt, saa forlænger man ligeledes Veien fra Nørrejylland til Sønderjylland med 5 Mil. Naar man nemlig tager et Knudepunkt som her, Nordvest for Horsens ved Aastedbro, saa kommer man, som sagt, til at føre en Omvei til Vandrup af 5 Mil ved at føre Banen over Fredericia.